

28 Οκτωβρίου 2017

Δυσκολίες και αισιοδοξία στην καθημερινή ζωή των Ινδών

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=173700>]

Ο ηλεκτρισμός, όπου υπάρχει, μεταφέρεται με διασκορπισμένα καλώδια που κρέμονται χαοτικά σαν κληματσίδες, η καλύτερα σαν μπερδεμένα εντόσθια πάνω στους ξεφλουδισμένους τοίχους των διώροφων κτηρίων, που συναντά κάποιος συνήθως στους στενούς δρόμους των πόλεων. Στα σκουριασμένα λεωφορεία χωρίς τζάμια που κυκλοφορούν στους δρόμους, οι άνθρωποι στριμώχνονται ο ένας πάνω στον άλλο.

Οι πολιτισμένες συνοικίες βρίσκονται ξεχωριστά προς το κέντρο της πόλεως και τα σπίτια είναι πολύ ακριβά και απρόσιτα όχι μόνο εξαιτίας της τιμής, αλλά και εξαιτίας του νόμου των καστών (δηλ. των κοινωνικών τάξεων) ή μάλλον της νοοτροπίας που δημιουργήθηκε από αυτόν τον νόμο. Έτσι οι φτωχοί είναι καταδικασμένοι στην φτώχεια όλη την ζωή τους. Ο πληθυσμός, αν και όχι επίσημα, βρίσκεται ακόμα μοιρασμένος σε κάστες, πάνω από 50% ζώντας με χαμηλό βιοτικό επίπεδο. Στην Ινδία υπάρχουν και πολλά διαφορετικά έθιμα διότι ο ινδουισμός έχει πολλές αιρέσεις και σχίσματα. Στην ουσία η Ινδία είναι μία ένωση κρατών και διαλέκτων.

Αισιοδοξία

Παρόλες αυτές τις δύσκολες συνθήκες ζωής, που μπορούν όμως να φανούν ελκυστικές στα μάτια των εραστών του εξωτισμού, οι άνθρωποι είναι χαρούμενοι, γεμάτοι ζωή και αισιοδοξία. Τα παιδιά είναι ζωηρά και ανταγωνίζονται σε αταξίες με τις μαϊμούδες, που κυκλοφορούν ελεύθερες παντού και έχουν συνηθίσει τόσο πολύ τους ανθρώπους όπως τα περιστέρια στην πλατεία του Αγίου Μάρκου της Βενετίας. Οι γυναίκες συνήθως αποφεύγουν τους ξένους, δεν συζητάνε, δεν

προκαλούν. Οι άντρες όμως είναι πολύ ανοιχτοί, αγαπούν τους τουρίστες, είναι πολύ φιλόξενοι. Πολλές φορές εξευτελίζονται ελεεινά μπροστά στους ξένους. Επιμένουν πολύ για να σου πουλήσουν το εργόχειρό τους.

Αγαπούν πολύ την μουσική και το κουκλοθέατρο. Σχεδόν σε όλα τα ξενοδοχεία μας προϋπαντούσανε στην είσοδο με κούκλες κινούμενες με σχοινιά με μεγάλη επιδεξιότητα. Είναι μία πολύ αγαπητή παραδοσιακή παράσταση των κατοίκων, στην οποία νομίζω ότι αντανακλάει η θρησκευτική τους φιλοσοφία, όπου κυριαρχεί η ιδέα ότι ο καθένας πρέπει να ακολουθεί χωρίς γογγυσμό την τύχη του χαραγμένη από τους νόμους της κάρμας, για να εξουδετερώνει τις αρνητικές συνέπειες των κακών πράξεων από τις περασμένες ζωές του και να φυλαχθεί από το να δημιουργεί άλλες.

Το κουκλοθέατρο εικονογραφεί άριστα την ιδέα της ματαιότητας και της πλάνης του κόσμου, ένα σταθερό συστατικό της δικής τους αντίληψης για την πραγματικότητα. Τους αρέσουν οι κούκλες, διότι οι ίδιοι είναι απλοί και αθώοι σαν τα παιδάκια. Είναι όμως και πολύ συναισθηματικοί και αυτό το εκφράζουν ιδιαίτερα στην μουσική τους. Κοντά στους ναούς η στα αρχαία παλάτια συναντούσαμε πλανόδιους μουσικούς, γέρους η παιδιά, συνήθως φτωχούς, οι

οποίοι χειρίζονταν τα παραδοσιακά τους όργανα με μεγάλη δεξιοτεχνία. Ο ήχος από το φλάουτο έκανε την καρδιά σου να σκιρτά και οι χορδές καθώς ταλαντεύονταν τόσο γλυκά έδιναν την εντύπωση ότι είναι πιασμένα με την μία άκρη στο μουσικό όργανο και με την άλλη στην ψυχή. Η αφθονία και η φτώχεια, οι νίκες και οι ήττες, η χαρά και η θλίψη, αλλά περισσότερο η αγάπη, όλα αυτά τα εκφράζουν στην μουσική.

Κάμα Σούτρα

Ο έρωτας για αυτούς είναι ιερός. Θεωρούν ότι είναι μία οδός πνευματικής αναβάσεως. Τον καλλιεργούν σαν μία τέχνη, σαν μία μυστική τέλεση. Έχουν ναούς, των οποίων η διακόσμηση έχει ως σύνθεση αναρίθμητα συμπλέγματα ανθρωπίνων σωμάτων, αλυσοδεμένες σε χορούς η σκηνές με ερωτικό χαρακτήρα, εμπνευσμένες από το ξακουστό Κάμα Σούτρα, μυστικό κείμενο περί της τέχνης του ιερού έρωτος, στο οποίο απαιτείται όχι τόσο η σαρκική (φυσική) ικανοποίηση και εξάντληση, όσο η συνεχής συγκέντρωση και αυτεξουσία κατά την διάρκεια της ερωτικής συννευρέσεως των ερωμένων, στον διακαή πόθο επιτυχίας ενώσεως των ψυχών.

Αυτή η ιδέα σαγήνευσε και πολλούς από τους Δυτικούς, αλλά επειδή ήταν μία πανθειστική απατηλή επινόηση του διαβόλου, αποδείχθηκε ότι φέρνει στην πράξη αποτελέσματα ακριβώς αντίθετα του ζητούμενου, οδηγώντας στην ηθική διαφθορά και στον εγκλωβισμό του ατόμου στον εαυτό του, σε έναν αυτοθεωτικό

ατομοκεντρισμό και ναρκισσισμό με την ταυτόχρονη εξαφάνιση της αυθεντικής δύναμης στο να μπορεί κάποιος να αγαπά.